

Стамбул – ковер истории!!!

Стамбул – живой город, ему за две тысячи лет, но он все еще тормозит, царапает, ставит капканы и норовит обдурить на каждом шагу. Но всегда – повторяю, всегда! – вознаграждает.

В IV веке нашей эры римский император Константин, впервые официально признавший христианство, совершает исторический жест. Он переносит столицу империи из Рима «на край», «к воде», в исток и устье торговых путей восточного мира, в крошечный греческий Византий на берегу Босфора, известный еще с VII до Рождества Христова.

После 54-дневной осады, 29 мая 1453 года, пушки турецкого султана Мехмеда II разрушили стены Константинополя. Город сдался на милость победителю – и началась его новая, третья по счету история. С этой поры он будет называться Стамбулом и станет столицей теперь уже Османской (исламской) империи.

С приходом турок Стамбул превратился в «открытый город». Тут мирно зажили армяне, арабы, испанские евреи-сефарды, греки и даже генуэзцы, которые, впрочем, прижились здесь еще с XIII века, когда помогали освобождать город от искателей Гроба Господня.

Благодаря туркам в Стамбуле сохранились почти все христианские храмы византийской эпохи.

Новые хозяева пристроили к соборам минареты, покрасили мозаики и стали совершать свои молитвы там, где еще вчера отправлялись службы христианскому богу.

Поэтому в наше время реставраторам надо было лишь расчистить верхний орнаментальный слой, чтобы обнаружить под ним уникальные росписи и мозаики ранневизантийского периода.

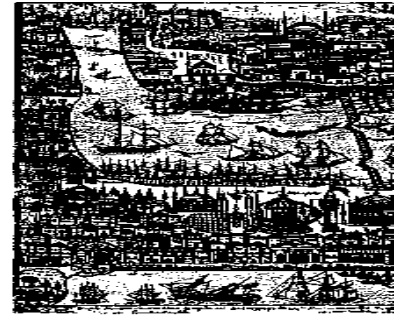
Султан Ахмет III (1703-1730) засадил тюльпанами пол-Стамбула, за что период его правления прозвали «тюльпановым». Жил он недолго, но красиво. Любил мечети в стиле барокко и газоны. Застроил берега Босфора китайскими павильонами и виллами. Хандрил и философствовал. Разбивал сады и цветники, приказал завести в городе фонтаны, которые бьют до сих пор.

Диванная жизнь султанов – это отдельная история, вам ее расскажут во дворце Топкапы. Сам дворец состоит из обширных дворов, структурно напоминающих питерские «колодцы». Здесь стоит, конечно же посмотреть и на волос из бороды Пророка, и на отпечаток его ступни.

И конечно, гарем. Вход туда почасовой, с экскурсоводом за отдельную плату, и это того стоит, поскольку гарем – это вовсе не аттракцион со скабрёзными анекдотами, а вариант семейных отношений, актуальность которых, возможно себя еще покажет.

Гарем – структура иерархическая. Это система мирного и, что важно, – продуктивного сосуществования. Главной фигурой в гареме (а подчас и во всей империи) была мать султана, за ней всегда оставалось последнее слово, особенно если сынок был рохлей. Следующими в иерархии числились дочери султана. Потом шли, так называемые *kadins* – официальные жены и фаворитки. За ними – *gozdes*, барышни, на которых султан только положил глаз, и, наконец, *ikbals* – женщины, с которыми он спал раньше, но теперь интерес потерял. За всем этим следили евнухи, которых отбирали в определенных провинциях империи. День в гареме чем-то напоминал будни курортного санатория: косметические и лечебные процедуры, игра на инструментах, уроки танцев, купание в бассейнах, баня, воспитание общих детей и ожидание мужа: хрестоматийное «женское счастье».

Стамбул – слоеный пирог: оттоманские розочки крем-брюле на постном византийском хлебце, медовые коржи Константинополя, пористый шоколад эпохи Ататюрка. Подавать с попкорном времен демократии. Культуры и эпохи толкутся, как чистильщики сапог на рынке, но ведь самое интересное – всегда на стыках!

Чи існує життя після смерті...

Історія Прісцилли Елвіс Преслі

Як вмирають королі? Напевно, що по королівські. Так вже повелося, що король має полягти в битві з лютим ворогом або з гіркою усмішкою презирства загинути від ножа свого слуги. Чи, врешті-решт, він має право вмерти в своїх покоях, щоб перелякані служниці стовпились перед його ліжком, а королева в передчутті неминучого вдвіства капала слізьми на вишиті гербами подушки. Той, кого Америка називала Королем, не використав жоден з варіантів.

Майже чверть століття минуло з того серпневого вечора, коли тіло Елвіса Преслі, жахливо розпухле, вкрите величезною кількістю хвороб, було знайдено на підлозі в ванній кімнаті його будинку в Мемфісі. І тендітні пальчики королеви не торкнулися його застиглих вік. Вона з явилась наступного дня, коли увесь світ здригався від сліз, як раніше здригався від його рок-н-ролів.

Якщо королем потрібно народитись, то королевою можна стати. Офіційна дата її коронації – 1 травня 1967 рік. Саме цього дня в Лос-Вегасі відбулося одруження Елвіса Преслі та Прісцилли Енн Болзе, чому сприяв майже

десятилітній роман. Вони зустрілись, коли Сцилла ще носила шкільну форму, а Елвіс „іжачка” замість кока. Однак вже тоді він був куміром нації, а вона – лише гарненькою дочкою гарнізонного капітана...

Вже потім після смерті Короля, вона буде згадувати рік після весілля як найщасливіший в нетривалому шлюбі. Вона завагітніла в першу ж ніч. Елвіс був таким ніжним, таким турботливим. Від їзджачки на чергові гастролі, телефонував кожну годину, аби дізнатись про її самопочуття. В день народження Лізи Марії вона отримала цілий літак подарунків – все найкраще й наймодніше, що знайшлося в крамницях Нью-Йорка та Парижу. Однак вже згодом Королева почне лупцювати його подарунками по голові, щоб достукатись, пробудити, звернути увагу на себе, на дочку. Але він не почує. Елвіс буде далеко-там, куди неможливо потрапити без чарівного білого порошку. І тоді вона зрозуміє, що виїшла заміж за безнадійного наркомана.

В 1971 році вона пішла разом з дочкою, а ще через шість років Король помер. За неофіційними даними, від

передозування. Згідно його останньому бажанню майже весь спадок перейшов до Марії, опікуном якої став батько Елвіса, який ненадовго пережив свого сина і, відчувачи близьку загибель, передав опіку Прісциллі. Вдова прийняла королівство в свої руки, і ніхто не міг повірити, що вони виявляться такими сильними. Прісцилла оформила права не тільки на будь-яку продукцію, пов'язану з ім'ям Елвіса, але і на саме його ім'я. Продаж його дисків, прокат фільмів з його участю, сувеніри, фан-клуби, Інтернет-сайти, концерти двійників Елвіса – все це контролює *Elvis Presley Enterprises*, очолюваний президентом Прісциллою. Один тільки музей Короля в Мемфісі приносить річний прибуток 20 000 000 \$. Існує ще така ідея: розмістити портрет Елвіса на однодоларовій купюрі замість Вашингтона, адже президенти приходять і уходять, а Король в Америці один на всі часи, будьте певні, Королева за цим прослідкує!!!